

- en bönevandring tillsammans med Johannes

Joh 7:53-8:11

*"Det är hemligheten med nåden:
det är aldrig för sent." (Francois Mauriac)*

Hon är ertappad på bar gärning, en äktenskapsbryterska. Först chocken och skammen, och nu rädslan, gastkramande och kvävande. Hon förs till torget som en häxa till bålet. En avskydd och förtappad som ingen kommer att vilja försvara. Hon kastas ner i dammet vid hans fötter. Ligger blottad och förnedrad inför honom som hon inte känner. Hon reser sig upp, vill fly sin väg, men står maktlös kvar inför mannen som nu ska avkunna domen över hennes liv.

Han är tyst, den okände. Han sätter sig ner och skriver i sanden. Hon förstår inte vad som händer.

Männen som fört henne till torget verkar arga.

Främlingen reser sig sakta. Hans röst är sorgsen men bestämd. Han säger att de kan kasta sina stenar nu. Att den som själv är utan synd kan kasta först. Hon blundar hårt och gråter, hjälplöst... hopplöst... tröstlöst.

Men ingen kastar någon sten.

När hon till slut vågar öppna sina ögon igen är de alla borta.

Alla utom han.

Han sitter kvar på huk i dammet och ser på henne. Ser "upp" på henne. Ser upp på henne som alla sett ner på, och frågar: "Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?" Hon svarar: "Nej, herre." Kommer inte på mer att säga och blir tyst igen. Hans blick genomtränger henne. Det är som han ser allt. Inte bara vad som hänt utan också varför. Som om han ser all hennes olycka, rotlöshet och elände. Det blir han som bryter tystnaden: "Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer."

"Hon lämnar utan tårar. Tårarna kommer många år senare. Vid udda tillfällen under dagen: när hon ser på sina barn som sover i sina sängar; när hon vinkar av sin man en morgon då han går till sitt jobb; när hon knådar sin deg i kökets ensamhet. Ett äktenskap hon aldrig skulle haft... en familj hon aldrig skulle haft... ett liv hon aldrig skulle haft, om det inte vore för hennes underbare frälsare. En frälsare som stod upp för henne när andra ville stena henne. En frälsare som stannade till, reste henne upp, och lät henne gå vidare – förlåten." (Fritt översatt, "Intimate moment", Ken Gire.)

Bön: "Gud, ibland liknar vi kvinnan på torget som syndat och svikit, både människor och dig. Men ibland liknar vi också männen med sina hårda stenar i händerna, beredda att fälla våra domar över andra. Hjälp oss att ta emot nåd, och hjälp oss att ge nåd. Hjälp oss att gå förlåtna ut i livet mot nya mål, och hjälp oss att släppa de stenar vi bär på, så att våra steg blir lättare och så att våra händer kan ta emot livets gåva från dig."

Michael Nilsson